

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 650/06
11.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене "ББ", ради поништаја споразума, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 1. 201/05 од 31. августа 2005. године, у седници већа од 11.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж. 1. 201/05 од 31. августа 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Суботици П. 1. 1313/03 од 2.6.2005. године, одбијен је тужбени захтев тужиле за раскид споразума о престанку радног односа закљученог између тужиле и тужене дана 24.8.2000. године, те да се тужена обавезе да тужиљу врати на рад и распореди је на одговарајуће послове, и да јој накнади трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Суботици Гж. 1. 201/05 од 31. августа 2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник" РС бр. 125/04) и нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене банке била запослена од 1991. године, а дана 1.7.1999. године донета је одлука о стимулативним мерама за смањење броја запослених. Дана 12.7.2000. године донета је допуна наведене одлуке тако што је предвиђена могућност за запослене којима недостаје до четири године радног стажа за испуњење једног од услова за старосну пензију да могу са банком склопити споразум о престанку радног односа најкасније у периоду од четири године од момента закључења споразума, те да запослени буде упућен на плаћено одсуство уз накнаду зараде. Запосленима су предочене наведене стимулативне мере, али нису били принуђени да се пријављују за њихово коришћење. Тужила се дана 11.8.2000. године пријавила за коришћење наведене стимулативне мере, с тим да јој радни однос престане 20.11.2004. године када пуни 55 година живота. Између парничних странака је 24.8.2000. године закључен предметни споразум о престанку радног односа по којем тужили престaje радни однос закључно са 20.11.2004. године, а да се до тада налази на плаћеном одсуству уз исплату накнаде зараде у складу са допуном одлуке о стимулативним мерама из јула 2000. године. Против наведеног решења тужила није покренула спор. Након доношења Закона о пензијском и инвалидском осигурању од 2.4.2003. године, који је изменио услове за одлазак у старосну пензију, тужила је децембра исте године поднела тужбу суду за поништај споразума о престанку радног односа и враћање на рад.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај споразума о престанку радног односа и враћање на рад.

Наиме, наведени споразум закључен је у свему према члану 107. ств 1. тачка 2. Закона о радним односима, који је важио у моменту закључења споразума. Споразум представља израз сагласности воља парничних странака, које су њиме регулисале своја права и обавезе и предвиделе одложни рок за престанак радног односа, у ком периоду је тужила била на плаћеном одсуству, уз плаћање накнаде зараде према одлуци тужене банке о стимулативним мерама. Тужила није искористила право на изјављивање приговора у року од 15 дана од дана достављања споразума, нити је у законском року покренула спор пред судом, из чега следи да је тужила била задовољна закљученим споразумом, те да је он био у складу са њеном вољом. Дакле, побијани споразум није био супротан принудним прописима, а ради се о дозвољеном располагању странака, јер је тужила била овлашћена да одлучи о свом радно

правном статусу и да се определи да јој радни однос престане под уговореним условима. Тужила током поступка није тврдила нити доказала да тужена банка није испунила своје обавезе из споразума. Ревизијом се неосновано истиче да је побијани споразум требало раскинути услед промењених околности, у смислу члана 133. став 1. Закона о облигационим односима. Међутим, доношења Закона о пензијском и инвалидском осигурању неколико година након закљученог споразума између парничних странака не представља разлог због којег би тужила у смислу члана 133. Закона о облигационим односима основано могла захтевати раскид уговора због измењених околности. Наиме, тужила је знала да јој радни однос по споразуму престаје утврђеног датума, као и да може доћи до измене закона који регулише услове за старосну пензију, а тужена не може сносити ризик евентуалне измене наведених прописа. Тужила се заправо неоправдано ослањала на неизвесну околност да до измене законских прописа који регулишу услове за остварење старосне пензије неће доћи, али ова околност није од утицаја на статусно правно дејство побијаног споразума, у погледу престанка радног односа тужили. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. ЗПП-а.

Председник већа

судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић,

љм